

EL CASAL com a servei

Després d'una primera exposició titulada «EL CASAL, COM I PER QUÈ» (Ronsana núm. 95, gener-febrer 1979), en la qual se situava el Casal en relació amb les altres institucions ciutadanes i es donava el perquè i el com de la seva orientació i funcionament enmig d'elles, calia una altra exposició que fos el document d'identitat del Casal Parroquial; així ho va creure el Consell Pastoral i la Junta del Casal que reunits el dia 30 de gener de 1980 aprovaren la següent comunicació:

En els actes i en tota la projecció que desitgem per al Casal Parroquial de Santa Eulàlia podem distingir-hi clarament tres aspectes:

TRES ASPECTES DE LA PROJECCIÓ DEL CASAL

PRIMER: Servei i suplències al poble: Creiem que el Casal ha d'estar a punt per acollir totes aquelles, habituals o interines, agrupacions de persones que estiguin al servei del poble de Santa Eulàlia de Ronçana: associacions culturals, cíviques o esportives, que no persegueixin cap d'aquells fins als quals l'Església prèviament ha renunciat.

SEGON: Disponibilitat i servei a la Comunitat Cristiana: La Junta del Casal fomentarà activament tota mena de prestació i col·laboració a les activitats pròpies i específiques de la Comunitat Cristiana, no només posant-li el local a disposició sinó fins i tot ajudant en allò que li sigui propi per tal que l'acció a realitzar, sigui un acte aïllat o una sessió dins d'un conjunt, tingui el màxim reeiximent.

TERCER: Impuls i promoció de tota mena d'iniciatives culturals i humanes: Entre nosaltres cal impulsar l'art, la cultura... i totes aquelles accions que ajudin els homes i dones a ser més persones i més comunitat. En aquest sentit fóra bo que els membres actius del Casal no només estessin a punt d'acollir i potenciar qualsevol iniciativa rica en valors humans de qualsevol banda que sorgís, sinó que ells mateixos en fossin els inspiradors i promotors amb imaginació i creativitat.

Pensem que és en aquest tercer aspecte on la Junta, i tots els qui se senten identificats amb el Casal, tenen un horitzó d'actuació més extens.

UNS SERVEIS PROU DEFINITS

En la descripció dels diferents aspectes d'acció i desplegament del Casal queden exclosos, a més d'aquells que ja cobreix la societat civil i als quals l'Església ha renunciat —polítics i sindicals (vegeu: «Ronsana» 95)— aquells altres amb la realització dels quals es trepitjaria el terreny d'altres instàncies eclesials.

D'altra banda cal afirmar, amb fermesa, que el Casal no ha de ser tan obert que aparegui com una plaça pública on fos possible la propaganda de totes les ideologies i de totes les expressions cíviques, fins i tot d'aquelles que estessin en contradicció amb l'orientació educativa de l'Església.

LA JUNTA DEL CASAL

En aquest sentit la Junta del Casal arbitrarà les qüestions o dificultats que poguessin sorgir. Aquesta Junta estarà representada al Consell Pastoral, de qui, lògicament, assumirà els objectius i prioritats; i de qui, en l'últim terme, correspondrà rebre l'assessorament per tal de resoldre una eventual situació conflictiva.

La nova Junta del Casal Parroquial ha quedat constituïda per aclamació dels assistents a la reunió pública del dia 9 de gener que a aquest fi es va convocar i a la qual assistiren entre altres la quasi totalitat del Consell Pastoral; els seus membres són: Pere Bonet, Josep Ciurans, Joan Dantí, Carles Duran, Montserrat Duran, Jaume Galobart, Joan Montes, Agnès Pinyol, Valentí Sans, Teresa Torante, Jaume Unyó, Elies Valls, Josep Valls i Pere Farriol, membre nat, com a capellà. La renovació de la Junta tindrà lloc cada dos anys pel relleu de la meitat dels seus membres.

A vosaltres, els vells:

«La vida ja té n'ensenyarà!» em deia el pare en aquella època que, tal com ell deia, semblava que m'havia de menjar el món.

Quan la joventut ens fa vibrar apassionadament i l'afany per conquerir el món ens bull a les venes i ens sentim llançats atropelladament a construir la nostra vida i sovint la dels altres, ens cal la veu assossegada de l'ancià que més pel seu timbre que no pas per les seves paraules ens recordi serenament, quietament, que el sentit de la vida no està en la força de la primera embranzida, sinó en la ferma seguretat de la maduresa a assolir.

Cal força i pit enfora per enfondir l'arada en el nostre món, però la força per la força, l'atropellament per l'atropellament no duen enlloc, ens cal tenir un projecte de la vida, una orientació del nostre esforç, ens cal la recerca de la serena possessió de nosaltres mateixos, ens cal tendir vers la integració de totes les nostres forces, ens cal la il·lusió de la pau, ens cal sentir la set d'un més gran amor...: ens cal estimar la maduresa de l'animalitat.

Els avenços de la tècnica han fet inútil l'antiga saviesa, la bellesa i la força corporal han estat posats com a únics valors del nostre segle, només l'acció pot ser eficaç, i tot el que abans es feia és dolent perquè és d'abans...: en la mesura que hem fet d'aquests principis el mòbil de la nostra vida, ens hem mobilitzat cap al suïcidi de la nostra comunitat.

El padrí, l'avi de la casa, l'ancià del nostre poble és la saba que ve de les velles arrels de la humanitat i, passant pel rústec tronc de la història de la nostra comunitat, manté vius els brots de la nostra joventut.

La desconexió del passat i el sense sentit del futur fan homes sense història i sense projecció: fulles soles endutes per qualsevol vent, marionetes somogudes per tota mena de propagandes.

Vosaltres, vells, heu viscut i heu bregat, heu lluitat i heu vençut o heu perdut, però l'apassionament ja no us mou, teniu la seguretat de la tasca acomplerta, teniu en pau el fruit que no us poden prendre.

Vosaltres, vells, viviu el temps de més a més de la vostra vida: temps d'agraïment per a tots, qualsevol que sigui la vostra creença; temps de preparació per a vosaltres, cristians, que espereu amb confiança la vinguda, el retorn del Senyor Jesús.

Vosaltres, vells, heu vist córrer el temps, renovar-se els costums, desaparèixer institucions, envellir les modernes ideologies... vosaltres sou testimonis de com tot deixa de ser i de com l'únic que resta és l'amor.

No us n'aneu, encara, vells! Necessitem a vostra pau, el vostre amor, la vostra maduresa... Que no ens escruixi la fredor de l'ombra allargada que la vostra absència abatria sobre nosaltres.

Estimem el caliu de la vostra presència i us oferim, a canvi, la barroeria de la nostra inconsciència, volem que la vostra calma assuagi el nostre traüll, volem abandonar la idolatria de la nostra edat per ser Poble, per viure en comunió tots plegats afermats en el passat per avançar vers un esdevenidor més coherent i més lliure.

En tant que cristians en camí, necessitem destriar les vostres petjades enmig de la pols per anar descobrint la sil·leta del Mestre que ens precedeix i que, tot i que no l'hem vist mai, de vosaltres hem après a estimar-lo.

Pere Farriol i Vinyes, prev.

RONCANA
(Barcelona)

Barcelona